ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Petra Hluštíka v právní věci žalobce: **Photon SPV 3 s. r. o.**, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, zastoupen Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční nám. 14, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2015, č. j. 11 A 17/2015 – 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce provozuje zařízení na výrobu elektřiny - fotovoltaickou elektrárnu, z jeho příjmů je mu pravidelně srážen odvod z elektřiny ze slunečního záření (dále též pouze „solární odvod“) dle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů).

[2] Žalobce (poplatník daně) je přesvědčen, že odvod nepřiměřeně omezuje jeho podnikání a působí mu vážné ekonomické komplikace, ústící ve rdousící efekt. Obrátil se proto na žalovaného (s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 a usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 Afs 76/2013 - 57) s podnětem brojícím proti nečinnosti ministra financí podle § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád; ten měl totiž provést, podle jeho názoru, plošné prominutí solárního odvodu postupem podle § 260 daňového řádu.

Jiným způsobem se žalobce nemohl domoci odstranění důsledku ekonomické likvidace způsobené solárním odvodem.

[3] Žalovaný jeho podnět k odstranění nečinnosti ministra odmítl s tím, že tento procesní nástroj užít nelze; generální opatření ministra není vydáváno v rámci konkrétního řízení a na jeho vydání nemá žalobce právní nárok.

[4] Protože se stěžovatel nedomohl v daňovém řízení nápravy, podal žalobu k Městskému soudu v Praze a to podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s. V ní tvrdil, že ministr má povinnost vydat opatření (postupem podle § 260 daňového řádu), kterým by byl plošně eliminován rdousící efekt na provozovatele solárních elektráren. Opatření, které zvolilo ke zmírnění likvidačních účinků solárního odvodu na provozovatele Generální finanční ředitelství, není účinné. Podle názoru stěžovatele je na exekutivě, aby vymezila obsah pojmu „rdousivý účinek“, a to právě v onom generálním opatření ministra. Tím, že ministr rezignoval na svoji povinnost uloženou mu soudní mocí, zasáhl stěžovatelovo právo bránit se likvidačním účinkům odvodu. Požadoval, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jeho práv a přikázal mu vydat rozhodnutí podle § 260 daňového řádu o prominutí solárního odvodu nebo jeho části tak, aby byly odstraněny příčiny i následky rdousícího efektu.

[5] Městský soud žalobu zamítl; zdůraznil, že žalobce neprokázal a ani netvrdil konkrétní okolnosti, svědčící tomu, že by v jeho případě byl přímo zkrácen nezákonným zásahem, jež měl spočívat v nevydání „generální rozhodnutí“ ministrem a že by byl tento zásah namířen přímo proti němu. Z žaloby není zřejmé, že by právě jemu hrozil likvidační účinek úhradou solárního odvodu. Žalobce podle soudu neuvedl nic, z čeho by bylo možno dovodit, že právě jemu bylo zasaženo do práv tím, že ministr nepostupoval podle § 260 daňového řádu.

II. Kasační stížnost

[6] Stěžovatel podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, namítaje důvod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podstatou tvrzeného zásahu do jeho práv je absence „generálního rozhodnutí“, které byl povinnen ministr vydat poté, co jej k tomu Ústavní soud i Nejvyšší správní soud zavázal. Zásah tedy spočívá v nečinnosti exekutivy, konkrétně ministra financí. Tuto otázku posoudil krajský soud nesprávně, jestliže uzavřel, že se o nezákonný zásah v jeho případě nejednalo.

[7] Splnění úkolu, který uložila soudní moc exekutivě (vytvoření podmínek pro zkoumání a zamezení rdousivému efektu odvodu), spočívá v její povinnosti identifikovat případy likvidačního dopadu způsobeného solárním odvodem a nastavit nástroje k jejich eliminaci; v této souvislosti odkázal na rozsudek sp. zn. 1 Afs 121/2014 a jeho bod 35. Ze skutečnosti, že žalovaný neprovedl analýzu, ke které jej zavázal Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku, je zřejmé, že žalovaný žádným způsobem nedokáže likvidační účinky solárním odvodem eliminovat.

[8] Stěžovatel považuje postup proponovaný žalovaným ve sdělení Generálního finančního ředitelství „Řešení možných individuálních likvidačních účinků odvodem“ za prakticky nerealizovatelný, neboť rovněž ekonomicky ovlivňuje pozici daňových subjektů. Např. úrok, který je spjatý s posečkáním odvodu, je dalším zásahem do ekonomických poměrů subjektu, podle slov stěžovatele by užití tohoto nástroje znamenalo „ekonomický hazard“.

[9] Městský soud stěžovateli vytýkal neprokázání přímého dotčení na jeho právech tím, že ministr nepostupoval podle § 260 daňového řádu; aby však mohl stěžovatel likvidační účinek prokázat, musí být exekutivou popsán obsah tohoto pojmu. Závěrem uzavřel, že soud se nesprávně domníval, že by rdousivý efekt měl být zkoumán jím; soud může přezkoumávat pouze postup správního orgánu a ne sám takový stav nalézat.

[10] Ze všech těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[11] Žalovaný předně odkázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (vyslovené v usnesení č. j. 1 Afs 76/2013 – 57), který podrobně hodnotil možnost posuzování individuálních případů z hlediska dopadu solárního odvodu na výrobce elektřiny, a uzavřel, že tyto dopady dle platné právní úpravy nelze zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně před správními orgány ani soudy. Provést pokyn Ústavního soudu a eventuálně zohledňovat individuální likvidační účinky solárního odvodu lze dle rozšířeného senátu jen prostřednictvím institutu prominutí daně na základě ustanovení § 260 v návaznosti na § 259 daňového řádu. S tímto postupem nicméně nesouhlasí, neboť je jen stěží proveditelný. Rozhodnutí podle § 260 daňového řádu má totiž povahu zvláštního abstraktně-konkrétního aktu; pokud by došlo k jeho vydání, daň či její příslušenství by všem dotčeným subjektům byla prominuta již samotným tímto aktem, aniž by se zkoumaly podmínky v individualizovaných případech.

[12] Již v navazujícím rozsudku sp. zn. 1 Afs 121/2014 Nejvyšší správní soud jasně uvádí, že je na žalovaném, jaké prostředky k eliminaci likvidačních důsledků způsobených solárním odvodem zvolí; žalovaný má za to, že postup uvedený v Pokynu GFŘ D 21 je dostačujícím nástrojem předcházejícím případným likvidačním účinkům.

[13] V každém případě však platí, že tvrdí-li subjekt dopad rdousícího efektu na jeho podnikání, musí také takový stav v individuálním případě prokázat a rovněž tak musí prokázat, že zmíněný nežádoucí stav vznikl právě v důsledku solárního odvodu, a ne např. podnikatelským pochybením. To se však nestalo.

[14] Z uvedených důvodů trvá na správnosti napadeného rozsudku a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou a je tedy projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[16] Podmínkou poskytnutí ochrany proti nezákonnému zásahu dle § 85 s. ř. s. je mj. neexistence jiného prostředku ochrany nebo nápravy, resp. jeho bezvýsledné vyčerpání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, publikovaný pod č. 735/2006 Sb. NSS). Důsledkem nesplnění této podmínky je nepřípustnost žaloby, kterou soud dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne.

[17] Soud se tedy zabýval otázkou, zda stěžovatel mohl dosáhnout obrany proti tvrzenému zásahu, který mimo jiné měl spočívat v dopadu rdousivého účinku solárního odvodu na stěžovatele způsobeného právě nečinností ministra. Pokud by bylo postaveno najisto, že takové prostředky obrany existují a stěžovatel je nevyužil, musel by soud žalobou napadený rozsudek zrušit a žalobu odmítnout jako nepřípustnou. Takovou jistotu však Nejvyšší správní soud nemá, i když užití prostředků eliminace rdousivého účinku odvodu exekutiva proponuje (viz níže body [25] – [28] a b. [30] rozsudku); není prozatím dostatečně zřejmé, zda se bude jednat o účinné prostředky obrany. V takovém případě soud proto uzavírá, že žaloba byla přípustná a stěžovateli bylo nutno přístup k soudu umožnit.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Na úvod soud shrnuje podmínky pro užití žalobního typu, který ke své obraně zvolil stěžovatel. V řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (dále jen „zásah“) je dle § 82 s. ř. s. aktivně žalobně legitimován každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Podmínkou je tedy tvrzení konkrétního zásahu správního orgánu, který míří přímo proti žalobci a který jej (popř. jeho důsledky) současně krátí na jeho individuálních právech. Základem je jasné tvrzení o zásahu či jeho důsledcích do právní sféry žalobce. V průběhu řízení pak soud zkoumá jednotlivé definiční znaky tvrzeného zásahu (konkrétnost tvrzení zkrácení na žalobcových právech, nezákonnost zásahu), což je vždy úvahou ve věci samé, která pak v konečném důsledku vede k závěru, že buď k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo došlo, nebyl však nezákonný a nebo sice byl nezákonný, ale žalobce jím nebyl přímo krácen na svých subjektivních právech, resp. nebyl zaměřen přímo proti němu a nebo k tvrzenému nezákonnému zásahu skutečně došlo a trvá-li, soud nařídí jeho ukončení. Pro povahu zásahu pak je důležité to, že byl učiněn správním orgánem (při výkonu veřejné správy).

[20] V projednávané věci se stěžovatel domáhal ukončení nezákonného zásahu, který spatřoval v nečinnosti ministra. Ten podle stěžovatelova názoru byl vázán příkazem soudní moci vydat „rozhodnutí“ postupem podle § 260 daňového řádu. Je skutečností, že podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by byl nejpřiléhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, za stávající právní úpravy institut prominutí daně, upravený v § 259 a 260 daňového řádu (k podrobnostem viz body [48] až [57] citovaného usnesení rozšířeného senátu).

[21] Stěžovatel však v nyní posuzovaném případě brojí proti „nečinnosti“ ministra s tvrzením, že právě tato jeho nečinnost zasahuje přímo proti němu; nevznesl však žádný konkrétní důvod proč a jak absence postupu ministra podle § 260 daňového řádu zasahuje do jeho konkrétních subjektivních práv. V tomto ohledu tedy souhlasí Nejvyšší správní soud se závěrem městského soudu, že v „nečinnosti“ ministra nelze bez dalšího spatřovat nezákonný zásah namířený přímo proti žalobci.

[22] Z principu dělby moci a subsidiarity ochrany práv jednotlivce je zřejmé, že řešení nepříznivých dopadů odvodu na jednotlivce je primárně v rukou moci zákonodárné a výkonné; není-li naplněn požadavek ochrany jednotlivce v těchto stupních, nastupuje moc soudní.

[23] Od vydání rozhodnutí rozšířeného senátu však uplynula již dostatečně dlouhá doba k tomu, aby se s ním všechny zainteresované subjekty mohly podrobně seznámit a reagovat na ně. Ačkoliv se prozatím jednalo pouze o „hypotetické“ řešení, neboť rozšířený senát v uvedeném usnesení zdůraznil, že v řízení o stížnosti na postup plátce daně (což bylo procesní

prostředí projednávané věci) není prostoru pro řešení likvidačních účinků, rozhodl se Nejvyšší správní soud v řízení ve věci sp. zn. 1 Afs 121/2014 obrátit na ministra financí s výzvou ke sdělení stanoviska (postupem podle § 74 odst. 1 s. ř. s.), zda Ministerstvo financí připravuje nějaké legislativní změny či zda ministr zvažuje vydání rozhodnutí dle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu tak, aby bylo možno v konkrétních případech posoudit, nemá-li solární odvod na jednotlivé poplatníky likvidační dopady, a podrobit úvahu správního orgánu o dané otázce soudnímu přezkumu, v intencích závěrů vyslovených v citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

[24] Ministerstvo financí reagovalo na tuto výzvu přípisem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 8. 12. 2014, z nějž plyne, že ministr financí momentálně neplánuje vydat rozhodnutí o prominutí daně dle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu, které by dopadalo na poplatníky solárního odvodu. V přípravě nejsou ani žádné změny relevantní zákonné úpravy. Ministerstvo nicméně zdůraznilo, že danou problematikou se s cílem naplnit principy vyslovené soudní mocí intenzivně zabývá a přikládá závěrům Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu ohledně možného „rdousícího efektu“ solárního odvodu v individuálních případech maximální důležitost.

[25] Podle přesvědčení Ministerstva financí pak lze „rdousícímu efektu“ solárního odvodu za současné právní úpravy účinně předcházet postupem podle § 156 a 157 daňového řádu, tedy posečkáním úhrady jiných daní, u kterých výrobci elektřiny ze slunečního záření vzniká povinnost jejich úhrady. Ve výjimečných případech, kdy má odvod na poplatníka - výrobce elektřiny ze slunečního záření - likvidační účinky, lze podle Ministerstva financí důvodně předpokládat, že jeho ekonomická situace bude celkově špatná a tento poplatník bude mít popř. nedoplatky i na jiných daních. Pro uplatnění institutu posečkání je přitom rozhodující posouzení komplexní situace daňového subjektu. Pokud tedy bude v konkrétním individuálním případě shledán „rdousící efekt“ odvodu, nic nebrání správci daně toto zohlednit a poskytnout poplatníkovi úlevu formou posečkání s úhradou např. daně z příjmů či daně z přidané hodnoty. Podle § 157 odst. 7 daňového řádu může zároveň správce daně z důvodu tvrdosti založené ekonomickými nebo sociálními poměry daňového subjektu upustit od předepsání úroku z posečkání.

[26] Ministerstvo financí dále odkázalo na upozornění, které pro daňové subjekty zveřejnilo na internetových stránkách daňové správy dne 18. 9. 2014 (http://www.financnisprava.cz/cs/dane-a-pojistne/novinky/2014/resenimoznych-individualnich-likvidacni-5347). Je tedy názoru, že zde uvedený postup představuje mechanismus požadovaný Ústavním soudem pro možnost individuálního řešení případných likvidačních účinků odvodu z elektřiny ze slunečního záření.

[27] Nejvyšší správní soud k uvedenému již uvedl, že pokud se výrobce elektřiny ze slunečního záření dostane do situace individuálních likvidačních účinků spojených s úhradou (odvedením) této daně, může požádat o posečkání s úhradou jiné daně. Správce daně posoudí jeho celkovou ekonomickou situaci a nastane-li takový účinek, rozhodne o posečkání úhrady jiné daně. Garance patnáctileté návratnosti investice do solární elektrárny (zákonem proponovaná) totiž neznamená právo každého jednotlivého podnikatele v oboru výroby elektřiny ze solárního záření na ziskovost jeho podnikání odpovídající uvedené návratnosti. Znamená pouze, že za obvyklých okolností a při vynaložení péče řádného hospodáře by zpravidla uvedené návratnosti mělo být u průměrného podnikatele podnikajícího v tomto oboru dosaženo. Proto tedy ne každé obtíže spojené s nutností unést břemeno solárního odvodu, byť by ve spojení s dalšími faktory zásadně ovlivnily hospodaření podnikatele, mohou mít likvidační účinky ve smyslu, v jakém je chápe nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11.

[28] Podstatné je, že rozhodnutí ve věci žádosti o posečkání s úhradou jiné daně musí být řádně odůvodněno a je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. 3 Afs 10/2003 – 106, ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Afs 88/2010 – 70, nebo ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 131/2007 – 53; popř. i nález Ústavního soudu ze dne 16. 4. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04).

[29] Není věcí soudní moci diktovat veřejné správě konkrétní způsoby naplnění jejích ústavních povinností. Rozšířený senát na konkrétním případu modeloval možnost eliminace likvidačních účinků odvodu; byl ovšem při svém rozhodování vázán jednak vlastní pravomocí řešit předloženou spornou právní otázku (a jen ji), jednak skutkovým a právním půdorysem posuzované věci. Na něm formuloval své závěry a nemohl se vymknout do oblasti jiných daňových povinností daňového subjektu a jeho celkové ekonomické situace. Na rozdíl od rozšířeného senátu má daňová exekutiva možnost rozvinout úvahu o zmírnění likvidačních účinků i jinými prostředky – a to posouzením celkové ekonomické situace daňového subjektu se zohledněním a znalostí jeho pozic ve všech daních.

[30] Nejvyšší správní soud stále sleduje vývoj praxe ve věcech úhrady solárních odvodů. Je si rovněž vědom, že za současného stavu prozatím nelze předjímat, zda k dosažení ústavně žádoucího stavu, tedy k tomu, aby v těch případech, v nichž je to vskutku odůvodněné, byl případný likvidační efekt solárního odvodu eliminován, postačí uplatnit pouze institut posečkání s úhradou jiné daňové povinnosti. Je dobře možné, že vzhledem k rámcovým ekonomickým podmínkám a s ohledem na to, jaký typ osob v oboru výroby elektřiny ze solárního záření převážně podniká, postačí toliko uplatnění institutu posečkání úhrady jiné daně. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by možno veřejné správě vytýkat nevydání „rozhodnutí" podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť by to s ohledem na konkrétní rámcové ekonomické podmínky nebylo nezbytné. Takové hodnocení by v současné věci bylo pouze hypotetické. Stěžovatel totiž ani nevyužil konkrétní ochrany, kterou mu § 156 a § 157 daňového řádu umožňuje a kterou exekutiva zvolila jako účinný prostředek ochrany konkrétního subjektu před likvidačními účinky solárního odvodu.

[31] Je tak nyní na stěžovateli aby tvrdil a konkrétními argumenty a fakty týkajícími se jeho hospodaření osvědčil, že solární odvod pro něho přestavuje zátěž, která jej ohrožuje v jeho ekonomické existenci. Stěžovatel musí především osvědčit, že při své činnosti doposud postupoval s péčí řádného hospodáře. To především znamená doložit, že si pořídil vybavení pro svou činnost (typicky solární panely) za podmínek v dané době obvyklých a že i v jiných ohledech jednorázové i průběžné náklady jeho činnosti byly vynaloženy, resp. jsou vynakládány za podmínek na trhu obvyklých; totéž obdobně musí být samozřejmě doloženo i o způsobu a podmínkách financování stěžovatele z vnějších zdrojů. Dále to znamená osvědčit, že samotný rozsah a další parametry jeho podnikatelského záměru odpovídaly a i nyní odpovídají obvyklým standardům v daném odvětví (např. pro svůj malý rozsah neumožňují v přiměřené míře využít ekonomického efektu úspor z rozsahu; podstatným mohou být i specifické lokální, klimatické nebo jiné podmínky místa, v němž se solární panely nacházejí, anebo i nevhodné nastavení jiných ekonomických parametrů na okraji obvyklého spektra projektů obecně považovaných za slibné a skýtající rozumnou naději na rentabilitu a životaschopnost). Konečně je třeba osvědčit, že stěžovatel se poctivě pokusil využít všech „konvenčních" prostředků ochrany proti zátěži představované solárním odvodem, a přesto tyto prostředky nejsou s to zachovat jeho životaschopnost. Je tedy především povinen doložit, že využil instrumentů podle § 156 a 157 daňového řádu, a to v plné jejich šíři a ve vztahu ke všem jím placeným daním či jiným odvodům, na které jsou tyto instrumenty použitelné, a ačkoli mu jejich dobrodiní bylo poskytnuto, ani tak to nestačí k zachování jeho životaschopnosti. Teprve osvědčil-li by stěžovatel výše uvedený komplex rozhodných na sebe navazujících skutečností, bylo by to signálem, že objektivní účinky

solárního odvodu jsou v jeho případě takové, že nezbývá, než aby minstr financí vydal „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu o takovém obsahu, který situaci stěžovatele umožní řešit způsobem zajišťujícím naději na zachování jeho ekonomické životaschopnosti. Teprve pokud by ministr i za této situace zůstal nečinný, tedy pokud by exekutiva nenalezla účinné prostředky zabránění zmiňovaného nežádoucího stavu a z jejího dosavadního postupu plynulo, že ani nalézt nehodlá, nezbylo by než, aby takové účinné prostředky nalezl soud.

[32] Městský soud tedy nepochybil, pokud uzavřel, že se o nezákonný zásah v případě stěžovatele nejedná.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny námitky uplatněné stěžovatelem nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu